

Praxe mě naučila, že každý má mít právo na svůj názor, že ten, kdo má jiný názor, ještě nemusí být nezbytně nutně můj nepřítel a že politika do určitých oblastí života nepatří.

Extrémní názory, posuzující činnost určité skupiny lidí bez zkoumání jejich pozadí a souvisejících okolností jsou škodlivé. Souhlasím s názorem, že komunismus byla špatná a zločinná organizace společnosti, ale zjednodušený názor, že stejně zločinní jsou všichni komunisté bez rozdílu, je stejně nebezpečný jako komunismus sám...

Velmi lehce se pak dostáváme k takovým excesům, že uvažujeme o odebrání zásluh části odbojářů, protože byli po válce komunisté a jiných formách „hromadných trestů“, které do slušné společnosti nepatří – tím se snižujeme právě na „úroveň“ bývalé KSČ. Správný postup je jediné cestou soudu a konkrétního určení viny, ne cestou rychlého a často i populistického rozhodnutí vrcholných politiků, kteří – jak historie ukazuje – málokdy berou za něco konkrétního osobní zodpovědnost.

Články o železné oponě a životě za ní vznikly na základě mojí služby v armádě České (Československé) republiky v rozmezí let 1979 – 1999.

Pracoval jsem převážně na technických funkcích při údržbě speciální techniky na vojenských stanovištích na státní hranici, později jako technický zástupce velitele praporu ZU.

Setkal jsem se „z první ruky“ s vysídleným západním pohraničím, s částí bývalých obyvatel i novodobými osídlenci, s vojáky a důstojníky Pohraniční stráže i lidmi, snažícími se proniknout „železnou oponou“. Po roce 1989 jsem mohl porovnávat, nakolik se změnily názory lidí okolo hranice.

Romantičtí snilkové, plánující velkolepé přeměny pohraničních rot PS na ozdravovny a jiná lidumilná zařízení, byli tvrdě konfrontováni s ekonomickou realitou a postupně vyměněni generací lidí více pragmatických, kteří nedbají ani tak na politická hesla, ale hledají řešení, vhodná pro obyvatele příslušného regionu.

Pohraničí se kultivuje, ale je to především zásluha zcela konkrétních jednotlivců a občanských sdružení, nikoli státu. Žádná novodobá politická strana také nemá ve svém programu konkrétní cíle a prostředky na obnovu pohraničí, aby se tam vrátil život. Nic neříkající politické fráze neopraví infrastrukturu, bez finančních úlev pro jednotlivce se neobnoví vesnice podél státní hranice. Můžeme si vzít příklad z německé části hranice, kde byly dotovány celé oblasti jenom proto, aby se zabránilo jejich vyliďňování.

Stejně tak nemám rád řeči typu – „co jen jsem mohl udělat práce, jenom kdyby mě ti komouši nezastavili...“. Dnes mají možnost i ti, co dříve podle těchto řečí nemohli, ale stejně v pohraničí zůstávají převážně pouze ti lidé, kteří tam byli už předtím. Je vážně ironií osudu, že památníky života na státní hranici dnes budují převážně bývalí „peesáci“. I to je dokladem toho, že pracovní aktivita nemá s politickým přesvědčením moc společného....

Nemám rád černobílé historické pohledy...

Ing. Václav ILČÍK

(Kontakt: pište na adresu v pravém sloupečku na konci textu)

Tyto stránky vznikají ve volném čase, jako dobrovolná aktivita, nahrazující pasivitu státu v prezentaci nemalé části jeho občanů, sloužících dříve v jeho ozbrojených silách.

Nesbírají se vzpomínky pamětníků, nezpracovávají se archivní dokumenty. Neexistuje občanské sdružení, které by „zastřešovalo“ veterány z tohoto druhu vojska. Zřejmě chceme mít opět archivy plné pouze těch ideologicky „správných“ vzpomínek, vždycky podle toho, která strana je u moci...

Doufejme, že tento web alespoň malým kouskem doplní tuto mozaiku období studené války, kdy proti sobě stáli občané na obou stranách hranice, aniž pořádně věděli proč...

Za dobu mého života se už 3x změnil název republiky....

Jak není lehké dojít v nové době k všeobecně přijatelnému konsensu, vidíte například [zde](#) – vzájemná obviňování však nikam nevedou, pokud bude situace ve společnosti taková, jaká je.

Z armády odcházím po 20 letech v hodnosti majora a ještě v období aktivní služby se začínám zabývat [genealogií a regionální historií](#), které mají s mou tehdejší profesí mnoho společného – pečlivé bádání, analyzování maličkostí, jejich spojování do větších celků, práce s archivními údaji.

Autor webu u [národního památníku \(policejního odposlechu\)](#) (Bretschneiderova ucha) nedaleko Lipnice nad Sázavou (2005)

(jak se tam dostanete, si přečtete třeba na stránkách našich [Toulek](#))

V současnosti trávím s manželkou čas aktivní turistikou, zvláště na kolech. Zpracované cestopisy najdete na její adrese „[Toulek](#)“. Mnou zpracované cestopisy popisují pouze výpravy, na kterých jsme nebyli společně, např. Norsko nebo [cyklostezky okolo bývalé železné opony](#).

Několik posledních let se ve volném čase věnuji práci na písemné a fotografické dokumentaci bývalých vojenských stanovišť na – také bývalé – železné oponě.

Většinu těch českých znám osobně z dřívější doby, ty zahraniční – zvláště ty s americkou posádkou – mi byly před lety zapovězeny, tak si to v současnosti vynahrazuji. Myslím, že ani blížící se pátý křížek mi v tom nezabrání....

Když mě na přelomu 70. a 80. let čekalo velmi náročné studium na brněnské [Vojenské akademii](#) – nejen obsahem, ale především tou šílenou komunistickou politikou okolo, netušil jsem – z dnešního pohledu – o komunistické mašinérii téměř nic. Protože už od prvního ročníku jsem byl velitelem čety, bylo jasné, že se na mě soustředí pozornost příslušné organizace na katedře radiolokace.

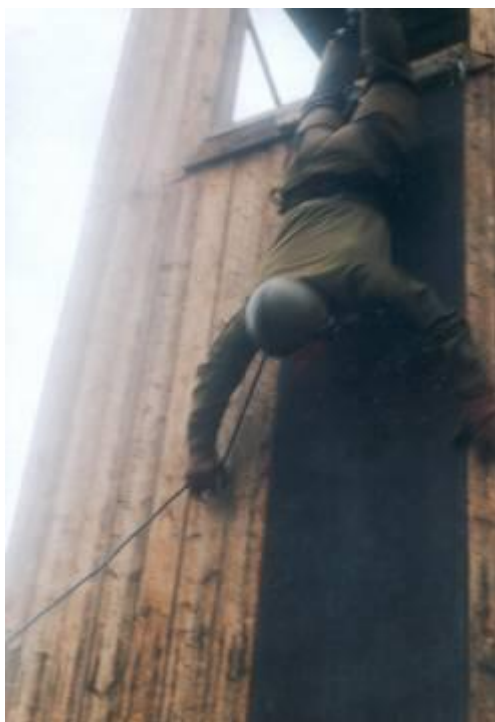
Přijímání kandidátů do řad KSČ mělo svůj pevný rituál – výběr lidí, kteří by potenciálně mohli zastávat velitelské posty nebo ty s neformální autoritou v kolektivu. Těm byl nabídnut vstup do organizace s tím, že jde o poctu, neboť strana „přijímá jen ty nejlepší“....

Aby bylo jasné, jak komunistická organizace potenciálním členům věří, stanovila jim dvouletou kandidátskou lhůtu a přihlášku museli spolupodepsat dva zasloužilí členové organizace coby ručitelé onoho kandidáta. Já však už tehdy vstup do KSČ odmítám a je mi jasné, že jako důstojník nebudu mít život lehký – v budoucnu se mi to má vyplnit měrou vrchovatou.

Důstojník armády komunistického státu (a zvláště u [pohraničních útvarů ZU](#)) jen těžko mohl nebyť členem KSČ, přesto k těm nemnoha patřím. Další „výhodnou“ nabídku ke vstupu jsem dostal hned první rok praxe od staršího, všeobecně uznávaného náčelníka štábu, kterýžto chudák to nejspíš dostal stranickým úkolem.

Za další dva roky nastoupil těžší „kalibr“, sám předseda základní organizace. Zabezpečil si rozhovor jen mezi čtyřma očima, aby mi – beze svědků – mohl vyhrožovat, k čemu všemu se nedostanu, když nepodepíšu. To jen tak na doplnění v současnosti „všeobecně“ šířeného povědomí o tom, že každý, kdo v té době chtěl pracovat s vojenskou technikou, byl zavilý komunist....

Ukázkou toho, jak se chovají slušní lidé a jak političtí kariéristé, byla situace v listopadu 1989. Do té doby se závažné věci prakticky rozhodovaly na stranických schůzích. I když teoreticky rozhodoval velitel útvaru, i ten byl členem „tajné“ organizace a jejímu rozhodnutí se podřizoval. Když komunistům koncem listopadu „teklo do bot“, děly se věci nevídané. Najednou se ukázalo, že je možné, aby i nestraník mohl navštívit do té doby nepřístupné schůze a s velkou satisfakcí mohl být svědkem toho, jak někteří z vyšších funkcionářů přiznávají, že se „mýlili“ a že je načase tuto organizaci opustit.

Coby vojenský učitel se svými studenty na stáži u 4. brigády rychlého nasazení v Havlíčkově Brodě (1996)

Je mi líto, že u nás neexistuje analogie veřejně přístupného [německého muzea signálového průzkumu](#). Když totiž odhlédnu od té všeobjímající komunistické ideologie, myslím, že se – coby vojáci-technici - za období od šedesátých let nemáme moc za stydět.

Velikonoce v Opavě (2006)

Je škoda, že se centrálně nesoustředují – podobně jako v Německu – odtajněné dokumenty z oblasti signálového průzkumu a vyřazovaná technika, jako doklad toho, jak jsme pracovali a jací jsme byli.

Jako první odcházeli samozřejmě ti, kteří ani na okamžik neuvažovali, že by vrátili aspoň část toho, k čemu se – na rozdíl od nestraníků – dostali, protože byli v KSČ. Měl jsem přesto radost, že pohraniční útvary jako jeden muž odmítly popichování politruka z vyšší složky, že situaci je třeba řešit demonstrací síly. Bylo zajímavé, jak onen RSDr. dokázal používat fráze typu „*měli byste*“ namísto správného „*měli bychom, já především*“.

A že z jeho strany padaly různé „návrhy“ – co si tak vybavuji, tak se snad i chtělo, aby průzkumný útvar, disponující mj. vrtulníkem se zpravodajskou technikou na palubě, podniknul zastrašující nízké lety nad demonstrujícími a podobné zhovadilosti.

Další životní zkouškou bylo – po několika týdnech po listopadu 89 – ustanovení prověřkových komisí u vojenských útvarů. Kdo jiný by měl být (aspoň pro veřejnost) v jejich čele než bývalý nestraník?

Ilustrační snímky pochází z cyklistické letní expedice roku 2006 za účelem prohlídky stanovišť bývalých „protivníků“ na německé straně železné opony.

Velký Javor (Grosser Arber, SRN, 2006)

U vodního pramene a odpočívadla na cestě Bärenriegel, zpáteční cesta z vrcholu Hoher Bogen (SRN, 2006)

K prosinci 2006 se mnou na tomto webu spolupracuje - různými formami - řada spolupracovníků na tyto oblasti:

- Čerchov
- Velký Zvon
- Tišina
- Dyleň
- Havran

Všem veřejně děkuji.

Trojmezí (Dreiländereck) – kousek území severně od Aše, kde se protínají bývalé hranice Československa, západního i východního Německa.

Jakékoli informace k této stránce, návrhy na doplnění či změnu, uložení vaší mailové adresy do seznamu kontaktů bývalých vojáků uvedených zpravodajských útvarů za účelem vzájemné komunikace, posílejte na adresu

coldwar@seznam.cz

Na této kontaktní adrese uvítám i vaše vzpomínky na vojenská léta na uvedených stanovištích nebo u jmenovaných jednotek a útvarů.

PRAVIDLA PUBLIKOVÁNÍ:

Jestliže mi posíláte nějaké materiály, dokumenty, fotografie, osobní vzpomínky apod., vězte, že pro publikování na tomto webu se držíme několika jednoduchých pravidel:

- 1) jestliže si **VÝSLOVNĚ** nepřejete zveřejnění plného jména, uvádím pouze „pamětník“ nebo počáteční iniciály (záleží na domluvě)
- 2) nepodlehnu jsem tlaku komunistů, nepodlehnu ani antikomunistickému bloku – jestliže cítíte potřebu zanádat si slovy nevybíravými na tu chátru komunistickou, jděte – prosím - na jiné weby
- 3) snažím se dodržovat zákony – nemohu uveřejnit smyšlenky, které by mohly být chápány v demokratickém státě jako pomluva, stejně tak povídky JPP (jedna paní povídala...)
- 4) kvůli „živosti“ některých utajovaných skutečností nelze zveřejňovat věci a události, které nejsou publikovány veřejnou formou – pište, prosím, odkazy na zdroje, odkud bylo čerpáno

TITLE:

Železná opona jako bojiště elektronické války

Práce je nedílnou součástí webu
<http://www.iron-curtain.info>

AUTHOR:

© 1999 – 2006 ing. Václav ILČÍK

**CONTENT LANGUAGE:
COPYRIGHT:**

Czech (cz)
Zapomenutá elektronická válka v okolí železné opony
Rádiový a radiotechnický průzkum na železné oponě i za ní

DESCRIPTION:

KEYWORDS cz:

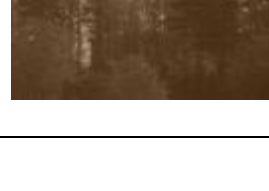
železná opona, státní hranice, PS, Pohraniční stráž, signálka, vojenské věže, vidové hlásky, pátrače, historie železné opony, budování železné opony, ochrana státní hranice, ostnatý drát, Čerchov, Dyleň, Rozsocha, Tišina, Havran, Zvon, Poledník, Kříženeč, Šumava, Tišina, Český les, Hazlov, Lesná, Milíře, zámek Zbiroh, četnické letecké hlídky, průzkumná stanoviště, SIGINT, ELOKA, Ramona, Tamara, Kopáč, Věra, KRTP, KRTP-86, KRTP-91, KRTP-81, Borap, Kolčuga, SDR, PLSS, ERA, HTT Tesla Pardubice, pasivní radar, radiolokace, tichá spolupráce, život za dráty, pozemní průzkumná stanoviště, vrtulníky na hranici, SR-71, Mig-25, zpravodajská správa, studená válka, OSH, EZOH, útoky, dezercie, ostnatý drát, odposlech, greenway, incidenty, elektronický boj, REB, TDOA, časově hyperbolická metoda

KEYWORDS en:

iron curtain, border, barbed fence, behind the iron curtain, iron border, 2ACR, passive radar, LAPAS, PLSS, ELINT, SIGINT, iron curtain history, lost border, iron curtain road, cold war, bicycle greenway, KRTP, Vera, Tamara, Trash Bin, Trash Can, Ramona, Soft Ball, Borap, PRP-1, Kopac, ECCM, TDOA, reconnaissance, COMMUNICATIONS INTELLIGENCE, COMINT, NO MEN'S LAND, Commie Horde, Mi-24 Hind, White Elephant

KEYWORDS de:

eloka, turm, funk, grenze, Mfs, Schneeberg, Elektronische Kampfführung, Peil, Peilbasis, Elektronische Unterstützungsmaßnahmen, LAPAS, Elektronische Gegenmaßnahmen, Elektronische Schutzmaßnahmen, horchdienst, Hoher Bogen, Grosser Arber, Grosser Kornberg, Grosser Osser, Fernmeldesektor, Fernmeldeskorturm, Grossen Kornberg, Grossenbrode,

PHRASE cz:

Jak bojoval Západ s Východem na frontě elektronické války. Státem podporovaná špionáž území potenciálního protivníka. Život v okolí železné opony. Neprostupná státní hranice, hlídané Pohraniční stráží. Železná opona – stavba, historie, použití. Systém strážení státní hranice. Vojenské síly a prostředky, dislokované v bezprostředním okolí železné opony. Pohraniční stráž. Lehký obrněný pluk. Průzkumné jednotky. Útvary zvláštního určení ZU. Obrněná brigáda. Jednotky REB. Stacionární stanoviště. Hlášky. Signálový průzkum. Technika rádiového a radiotechnického průzkumu. Monitorovací přijímače. Vrtulníky na železné oponě. Průzkumná letadla.

PHRASE en:

Iron curtain project. SIGINT, COMINT, ELINT, RADINT, OSINT, ACINT, EPM, ECCM. MASINT, Redcatchers. Radio Intelligence.

Tento text vznikl přibližně v průběhu 7 let. Jestliže máte pocit, že jsou tam faktické chyby, neváhejte mne kontaktovat – nikdo není neomylný.

Autor nikdy nebyl členem žádné politické strany a jeho práce nemá být oslavou komunistické strany, dřívějšího politického zřízení či železné opony jako takové.

Reálie odpovídají době přibližně od poloviny osmdesátých let do konce železné opony.

Všechny materiály pochází z veřejně dostupných zdrojů a jsou – pokud možno – citovány. V některých případech se mi nepodařilo autora vypátrat, resp. nereagoval na moje žádosti.

Autor

